

Nr 224

av herr Rämngård m. fl.

om statsbidrag för uppförande av kommunal industrifastighet i vissa fall.

Den aktiva lokaliseringpolitiken har pågått i tio år, och det är först nu som man kan räkna med att få påtagliga resultat av verksamheten. Det visar bl. a. den positiva befolkningsökningen i skogslänen. Ändå har man inte kunnat hryta den s. k. spontana koncentrationen av näringslivet. Denna koncentration har också sin orsak i den av riksdagen fastställda ortsklassificeringen. Vi har alltså fått en regional koncentration inom länen till primära centra men också i vissa fall till regionala centra.

De kommuner som ligger runt dessa orter, typ servicecentra och kommuncentra, har i dag stora svårigheter med sysselsättningen och befolkningsutvecklingen. Inom stödområdena, där i princip samma stöd skall utgå till kommuner, är det ofta ortsklassificeringen och serviceutbudet som faller avgörandet vid lokalisering av företag.

Ett exempel på detta är den nu pågående försöksverksamheten med industricentra. Industricentra är det senaste näringspolitiska medlet för att skapa arbetstillfällen i Norrland. Två centra håller nu på att uppföras dels i Strömsund, dels i Lycksele för tillsammans 11 milj. kr. De beräknas vara klara i början av år 1975.

Premisserna för lokaliseringen av dessa industricentra är att de skall ligga i ett regionalt centrum och ha en kapacitet av 300 arbetsplatser. Med tanke på de stora avstånden inom dessa regioner kommer det givetvis att betyda en ytterligare uttunning av arhetskraften i de kommuner som ligger i anslutning till dessa centra. En uppdelning av arbetsplatserna från industricentra till andra delar av regionen typ servicecentra skulle vara nödvändig för att ge dessa kommuner möjligheter till en bättre arbetsmarknad.

Trots det värde det regionalpolitiska stödet hittills haft för kommunerna finns det svagheter som vi anser vara väsentliga att beröra i detta sammanhang.

Den ena svagheten gäller frånvaron av stödmöjligheter om en kommun vill bygga en industrifastighet för uthyrning. Kommunen har tidigare kunnat bygga industrifastigheter som beredskapsarbete och då med 50 procents statsbidrag. Lokalerna hyrs sedan ut till företag till självkostnadspris. Tanken bakom denna verksamhet har varit att ge företag möjligheter att pröva sig fram när det gäller verkstadsyta m. m. inför en planerad nyetablering eller expansion. För kommunens del har detta fungerat utomordentligt väl. Företagen har en hyra som kan sägas motsvara den de skulle haft i en lokal

de byggt med lokaliseringsbidrag. För de anställda har lokalerna ofta innehurit en avsevärt förbättrad arbetsmiljö. Statsbidraget för byggnader av detta slag slutade utgå 1 juli 1973. I vissa fall kan i dag bidrag erhållas med 33 procent till hantverkshus avsedda för företag med lokalt begränsad servicemarknad om de byggs som beredskapsarbeten. Vi anser inte detta vara till fyllest. Även dessa servicefunktioner, t. ex. bilverkstäder, bör i glesbygdskommun få möjlighet till lägre lokalhyror som kompensation för t. ex. högre kostnader p. g. a. lägre utnyttjandegrad än i större verkstäder. Samhällsekonomiskt måste det ändå bli en förtjänst eftersom kommuninvånarna slipper långa resor och tidsspillan som innebär kostnader och inkomstbortfall.

Detta stöd är särskilt viktigt nu när arbetsmiljön skall förbättras på alla arbetsplatser. I synnerhet för de små och medelstora företag som inte har möjligheter att avsätta till arbetsmiljöfonder är det synnerligen angeläget att få tillgång till nya lokaler.

Med hänvisning till ovanstående hemställs

att riksdagen beslutar att statsbidrag skall utgå med 50 % till kommuner i det inre stödområdet, som inom sig enbart har kommuncentra eller serviceort, för uppförande av industrifastighet.

Stockholm den 17 januari 1975

ROLF RÄMGÅRD (c)

KARL GUST. H. BOO (c)

P. O. SUNDMAN (c)

TORSTEN STRIDSMAN (c)

KARL-ERIC NORRBY (c)